

Θά ἐζήτει ἄλλας ἀπασχολήσεις, θά εἰργάζετο, εἰς τρόπον ὥστε νά τῷ καθίστατο ἀδύνατος ἡ ἐκ τῆς οἰκίας ἐξοδος καθ' ἣν ἡ μέρην συνηθροίζοντο εἰς τῆς Ἰουλιανῆς.

Ἄν πάντων ὑφίστατο ἔλλειψιν, τῷ ἀπέμενε τὸ ἐπάγγελμά του, δόξα τῷ Θεῷ! ὁ ἀφωσιούτο εἰς αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου, ἀποβάλλων πᾶσαν ἄλλην ἐλπίδα, πᾶσαν ἄλλην φιλοδοξίαν. Τὸ δύσκολον ἦτο ἡ εὐρέσις ἀσχολίας, ἐν ἣ νά ἡδύνατο ν' ἀφοσιωθῇ ὁλοψύχως ὁ ἀπανθὼν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ὥρας του, ἀλλὰ θ' ἀνεζήτει, θά εὕρισκεν. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τῷ εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἰδέα τοῦ νά μετέφραζεν ἐν γερμανικὸν σύγγραμμα περὶ βελοστατικῆς, εἰς αὐτὸ θά κατεγίνετο, καὶ αἱ δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας ἐν τῷ ἔργῳ του θά συνήντα, θά ἤρουν ὅπως ἀποσπῶσι τὸν νοῦν τοῦ ἀπὸ τῶν ματαίων ὀνειροπολήσεων.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ἡ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἀγάπη τῷ εἶχε παρκαμίνειν τὸσον ζωηρά, ὅση ἦτο καὶ καθ' ἣν ἡμέραν εἶχεν ἀκούσει τὸν λοχαγὸν τοῦ ἀπαγγέλλοντα πρὸ τοῦ σώματος του τὰς τυπικὰς λέξεις: « Ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, θ' ἀναγνωρίσητε ὡς ἀρχηγόν σας τὸν ὑπολοχαγὸν Βονέ... » καὶ ὅτε αἱ μεγάλαι του ἐλπίδες εἶχον ἐξιχθῇ εἰς τὸ κατακόρυφόν των. Ἐσήμεινε λοιπὸν κᾶτι, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ μυλωθοῦ τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου... « Καὶ θά τὸν ὑπακούετε ».

Ἦτο ἐτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ περίοδος ἡ ἐπακολουθήσασα τὰς καταστροφὰς τοῦ 1870, ὅτε ὅλη ἡ Γαλλία εἶχεν ἀναθέσει τὰς πατριωτικὰς τῆς ἐλπίδας καὶ τὴν ὑπερφηφάνειάν της εἰς τὸν στρατόν· περὶ αὐτόν ἐν τῷ συντάγματί του, εἰργάζοντο ἀδελφικῶς καὶ ἐνεκαρδίου ἀλλήλους ὅλοι, πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀποβλέποντες, ὑπὸ τῆς αὐτῆς διαπνεόμενοι ἰδέας.

Μετέπειτα, πολλοὶ ἀπώλεσαν πάντα ζῆλον καὶ περιῆλθον εἰς εἰδὸς τι ἀπελπισίας ἢ ἀδιαφορίας, εἰς ἀόριστόν τι συναίσθημα καταπτώσεως, ἢ τὴν εὐθύνην ἐπέριπτεν ἑκαστος εἰς τὸν γείτονά του. Οἱ ἀρχαῖοι τοῦ προϋστάμενοι περιέπεσαν κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν παραμέλησιν τῶν τῆς ὑπηρεσίας· οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρων των.

Πόσους τῶν συναδέλφων του, πλήρεις ἐν ἀρχῇ ζήλου ὡς καὶ αὐτός, εἶδε νά περιπέσωσιν εἰς τὸν ἀπαθῆ βίον καὶ τὴν ραθυμίαν.

Αὐτὸς ὅμως, στρατιώτης ἐξ ἐμφύτου κλίσεως ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀντιστῇ εἰς ὅλα ταῦτα καὶ νά μὴ ἀφήσῃ νά τὸν καταλάβῃ ἡ ἀποθάρρυνσις τῶν σκεπτικῶν ἢ ἡ ὀκνηρία τῶν ἀργῶν, μήτε νά ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τοὺς ἀστείμους τῶν ἀρεσκομένων νά σκώπτωσι.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητα ἣν τὰ χρεῖα τοῦ τῷ εἶχον ἐπιβάλλει, ἐτήρησε τὸν νεανικὸν τοῦ ἐνθουσιασμόν ἀκέραιον, ἡγάπα τὸ ἐπάγγελμά του ὡς πάντοτε καὶ οὐδεμία τῶν πεπειθήσεων του εἶχεν ἀποσβεσθῇ· ὅπως ὅτε ἦτο εἰκοσαετής, συνηθισθάνετο ἐπὶ τῇ ἡττῇ ταπεινώσιν, καὶ ἐπίστευεν εἰς τὸ γόητρον τῆς πατρίδος.

Οὐδέποτε εἶχε παύσει ἐργαζόμενος, θά

εἰργάζετο ἤδη πλείοτερον, καὶ ἡ χυνότης εἰς ἣν πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀφῆθ' ἐπὶ τῇ εἰς Φεργιάδην ἀφίξει τοῦ βλέπων ἡσφαλισμένην ἤδη τὴν ὕλικήν του εὐμερίαν, θά τὸν ὑπεβοήθει εἰς τοῦτο. Ἡ ἀθλιότης εἶνε κακὴ διὰ τὸν στρατιώτην, ὅχι ὅμως καὶ ἡ πενία.

Ἐνῷ ἐφθανε παρὰ τὴν οἰκίαν του, παρετήρησε τὴν οἰκοδόσποιαν του καὶ στρατιώτην, ὅστις τὸν ὑπηρετεῖ, καθημένους πλησίον ἀλλήλων ἐν τῇ διόδῳ.

Ἡ οἰκοδόσποινα ἀνεγίνωσκε καὶ ὁ στρατιώτης ἤκουστο.

Ἐπὶ τῷ κρότῳ τῶν βηματίων του ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ ἐνθα οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιοι, ἔστρεψαν πρὸς αὐτὸν τὰς κεφαλὰς, καὶ ὡς ὁ θεράπων τὸν ἀνεγνωρίσεν· ἡγήθη εἰς στασιν προσσχῆς μετὰ σπουδῆς καὶ ἔφερε τὴν δεξιάν πρὸς τὸ πιλίκιον, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς προσεπάθει νά κρύψῃ ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸ μανδύλιόν του μὲ τὸ ἐρυθροῦν τοῦ πλάσιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Ριβῶ.

— Τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Βονέ.

— Τίποτε, ὑπολοχαγέ μου, ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης, ὅστις κατῴρθωσε τέλος νά κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιον τὸ μανδύλιόν του.

Εἶτα πάραυτα μετὰ νευρικῆς ἐτοιμότητος:

— Ὁ θάλαμος τοῦ ὑπολοχαγοῦ μου εἶνε συγυρισμένος, θά τὰ εὕρῃ ὅλα ἐν τάξει, ὅλα ἐν τάξει.

— Καλὰ· ἡμπορεῖς ν' ἀποσυρθῇς, δὲν σέ θέλω τίποτε.

Ὁ θεράπων αὐτὸ ἀκριβῶς περιέμενε ν' ἀκούσῃ, καὶ πάραυτα ἤδη ἀπεχώρησε μεγάλους βήμασι κρατῶν τὴν θήκην τοῦ ξίφους του διὰ τῆς ἀριστερᾶς.

Ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ τὰ πλατέα του ὑποδήματα ἐκρότουν παταγωδῶς.

— Ἀλλὰ τί ἔχει σήμερον; ἠρώτησεν ὁ Βονέ ἀδυνατῶν νά κατανοήσῃ τὸ αἷτιον αὐτῆς τῆς ἐν ἀμυχανίᾳ φυγῆς του.

Ἡ οἰκοδόσποινα ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα μειδιῶσα:

— Ἐχει πόθους φιλοδόξους, ὁ καυμένος ὁ Γοδαγιέρ.

— Τί πόθους φιλοδόξους;

— Θέλει νά γίνῃ στρατιώτης τῆς πρώτης ἐνωμοτίας, καὶ μάλιστα... δεκανέως.

Αἱ φιλοδοξίαι ἰδέαι τοῦ Γοδαγιέρ προὔκαλεσαν τὸν γέλωτα τοῦ Βονέ, διότι ἂν ποτε νεοσύλλεκτος ὑπῆρξεν ἀδέξιος καὶ ἐπτοημένος αὐτοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἐν τῇ δικτασει τοῦ ἀνέτρεπε πᾶν τὸ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὅτι τῷ ἔλεγον πολλὴ ὥρα ἔπρεπε νά παρέλθῃ ἕως οὗ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ ὁσῶν ἀπάντησιν.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος φιλοδοξία τοῦ ἦτο πραγματικὴ, αὐτὴ τὸν ἐκίνησε νά γίνῃ θεράπων, καὶ αὐτὴ τὴν ὥρην παρεκίνησε νά καταστῇ δεκανέως.

Προσελθὼν εἰς τὸ σύνταγμα οὐδὲν ἤθελε καὶ δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ περὶ τῆς ἐπανόδου του ἐν μέσῳ τῶν ἀγέλᾶδων του.

Ἀλλ' ὅτε εἶδεν, ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ πολλὰ βάρη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ πλέον ἐκέρδιζον τέσσαρα σολοῖα καθ' ἑκάστην, ὅτε ἐκ

τῶν ἀφηγήσεων τῶν συστρατιωτῶν τοῦ ἔμαθεν ἐν τῷ στρατῶνι, ὅτι ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶχε τρεῖς θεράποντας ἀπηλλαγμένους πάσης ὑπηρεσίας, οἱ ὁποῖοι καθ' ἐσπέρας ἔλειχον τὰ ἐναπομένοντα εἰς τὰς χύτρας τὰς ὁποίας ἐπλυνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ ἐν ταῖς ὁποίαις τέταρτος θεράπων ἀναλαβὼν τὸ ἀρχικόν του ἐπάγγελμα τοῦ μαγείρου, ἐμαγείρευεν ἐδέσματα ἐξαιρετικά, ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ στρατιώτης τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἡλείφετο μὲ μῦρα καὶ ἀρώματα ἅτινα ὑπέκλεπτεν ἀπὸ τοῦ κυρίου του, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτῇ ἦτο προτιμωτέρα πάσης ἄλλης καὶ εἰσῆλθεν ὡς θεράπων εἰς τοῦ Βονέ.

Ἀτυχῶς, οὔτε χύτρας οὔτε μῦρα καὶ ἀρώματα εὗρε παρὰ τῷ ὑπολοχαγῷ Βονέ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ὑπηρεσίαν οὐδὲν ἔχουσιν τὸ τερπνόν, καθαρισμόν στολῶν, στίλβωμα τῆς σπάθης, τῶν ὑποδημάτων.

Ἄ! ἂν εἶχε τὴν καλὴν τύχην νά τὸν προσελάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπολοχαγῶς Δερόδης, καλὰ θά τὴν ἐπέρνα τότε. Ἐν τῷ μεταξύ φιλοδοξία τις ὑψηλότερα ἐγεννήθη ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του: τὸ νά καθίστατο ὑπαξιωματικός.

— Πρέπει νά σᾶς τὸ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ριβῶ, αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει ἀνάγνωσιν θέλει νά μορφωθῇ ὡς στρατιώτης, μοι ζητεῖ καὶ τῷ ἀναγινώσκω τὰ μανδύλιά του τὰ περιέχοντα πράγματα σχετικὰ πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ στρατιώτου, καὶ ἀναγκάζομαι τὰ πάντα νά τῷ ἀναγινώσκω, ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἀναγραφούσης τὸν τίτλον τοῦ ἐργαστασίου μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου τῶν στρατιωτικῶν ἀνεκδότων τῶν ἀναγραφόμενων τριγύρω εἰς τὸ μανδύλιον. Ἀκούει χωρὶς νά φαίνεται ὅτι ἀντελήφθη τὸ παραμικρόν, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐπαναλαμβάνει ὅτι τὴν προτερίζων ἤκουσε, σχεδὸν ἀλάνθαστως. Δὲν εἶνε ὅσον φαίνεται ἀνόητος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κ*

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντί τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὡνία ἀπαρτὶς τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλούμενη κατ' ὅλαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΝΕΜΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῇναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προκτείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευτῶν.)